

Εορτήν θαυμαστήν και παγκόσμιον

/ [Επικαιρότητα](#)

21/11 - Εισόδια της Θεοτόκου.

Τω αὐτῷ μηνί ΚΑ΄, ἡ ἐν τῷ Ναῷ Εἰσοδος τῆς Υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Αειπαρθένου Μαρίας.

Ἐνδον τρέφει σε Γαβριήλ Ναοῦ Κόρη,
Ἦξει δε μικρόν καὶ το χαίρε σοι λέξων.
Βῆ ἱερὸν Μαρὶή τέμενος παρὰ εἰκάδι πρώτη.

+ Ἡ εἰς τὸν νομικὸν Ναὸν τῆς κυρίας Θεοτόκου Εἰσοδος, ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς εορτὴν θαυμαστὴν καὶ παγκόσμιον. Ἐπειδὴ καὶ ἐγένετο αὕτη με παράδοξον τρόπον, καὶ εἶναι ἓνα προοίμιον τοῦ μεγίστου καὶ φρικτοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Το ὁποῖον διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου ἐμέλλε νὰ γένη εἰς τὸν κόσμον. Ἐλαβε δὲ τὴν ἀφορμὴν ἡ εορτὴ τῶν Εἰσοδίων διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἡ παναοίδιμος Ἄννα, ἐπειδὴ ὅλην σχεδὸν τὴν ζωὴν τῆς ἐπέρασε στείρα χωρὶς νὰ γεννήσῃ παιδίον, τούτου χάριν παρεκάλει τὸν Δεσπότην τῆς φύσεως ομοῦ με τὸν ἄνδρα τῆς Ἰωακείμ, νὰ χάριση εἰς αὐτοὺς τέκνον. Καὶ ἀν ἐπιτύχουν τοῦ ποθομένου, εὐθύς νὰ ἀφιερῶσουν εἰς τὸν Θεὸν τὸ γεννηθέν παιδίον. Καὶ λοιπὸν ἐγέννησε παραδόξως τὴν πρόξενον γενομένην τῆς

σωτηρίας του γένους των ανθρώπων, την καταλλαγήν και φιλίωσιν του Θεού μετά των ανθρώπων, την αιτίαν της αναπλάσεως του πεσόντος Αδάμ, και της τούτου εγέρσεως και θεώσεως. Αυτήν λέγω την Υπεραγίαν και Δέσποιναν Θεοτόκον Μαρίαν. Όθεν όταν αύτη έγινε τριών χρόνων, επήραν αυτήν οι γονείς της, και επρόσφεραν κατά την σημερινήν ημέραν εις τον Ναόν. Και πληρούντες τας υποσχέσεις οπού έκαμαν, αφιέρωσαν την θυγατέρα αυτών εις τον χαρισάμενον ταύτην Θεόν. Και παραδίδουσιν αυτήν εις τους ιερείς, και μάλιστα εις τον τότε Αρχιερέα Ζαχαρίαν. Ο οποίος ταύτην παραλαβών, έμβασε μέσα εις το ενδότατον του Ναού, όπου μόνος ο Αρχιερεύς μίαν φοράν τον χρόνον εισήρχετο. Και τούτο εποίησε κατά βούλησιν Θεού, όστις έμελλε μετά ολίγον να γεννηθή εξ αυτής, διά την διόρθωσιν και σωτηρίαν του κόσμου. Εκεί λοιπόν η Παρθένος διέμεινε χρόνους δώδεκα, τρεφομένη μεν ξενοπρεπώς από τον Αρχάγγελον Γαβριήλ με τροφήν ουράνιον. Αξιουμένη δε της του Θεού εμφανείας, έως ότου επλησίασεν ο καιρός του θείου Ευαγγελισμού, και των ουρανίων και υπερφυσικών εκείνων μηνυμάτων. Τα οποία εμήνουν, ότι ο Θεός ευδόκησε να σαρκωθή από αυτήν φιλανθρώπως, διά να αναπλάσῃ τον φθαρέντα κόσμον υπό της αμαρτίας. Τότε γαρ η Θεοτόκος εξελθούσα από τα Άγια των Αγίων, παρεδόθη εις τον μνήστορα Ιωσήφ¹, ίνα εκείνος υπάρχη φύλαξ και μάρτυς της παρθενίας αυτής. Και ίνα υπηρετήσῃ, τόσοις εις τον άσπορον τόκον της, όσον και εις την φυγήν την εις Αίγυπτον, και εις την απ' εκείνης επάνοδον εις γην Ισραήλ. (Όρα τον εις τα Εισόδια λόγον του Δαμασκηνού, ομοίως όρα και εις τον Μηνιάτην και εις την Σάλπιγγα².)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σημείωσαι, ότι αφ' ου εμνηστεύθη ο Ιωσήφ την Παρθένον, επέρασαν τέσσαρες μήνες, και έπειτα ευηγγελίσθη η Θεοτόκος, καθώς λέγει Ιππόλυτος ο Θηβαίος εν τω χρονικώ Συντάγματι. Ούτος δέ εστιν, ουχί ο παλαιός Ιππόλυτος ο Πάπας Ρώμης, καθώς σφαλερώς υπέλαβε Νικηφόρος ο Κάλλιστος, βιβλ. β', κεφαλ. γ', της Εκκλησιαστικής Ιστορίας, και Μελέτιος ο Αθηνών εν τω α' τόμω της Εκκλ. Ιστορίας. Δεν είναι λέγω, ούτος, ο παλαιός εκείνος Ιππόλυτος. Αλλά ο νέος, όστις έζησε μετά τον παλαιόν, υπέρ τα επτακόσια έτη. (Όρα την Εκατονταετηρίδα.)

2. Σημείωσαι, ότι εις την εορτήν των Εισοδίων δύω εγκώμια έχει ο Νικομηδείας Γεώργιος, ο και την Ακολουθίαν αυτήν μελοποιήσας, ων του μεν πρώτου η αρχή εστι· «Καλός ημίν υποθέσεων αρχάς». Του δε δευτέρου· «Αι των θείων πανηγύρεων ελλάμψεις». Ο Κωνσταντινουπόλεως Γερμανός έν, ου η αρχή· «Ιδού πάλιν ετέρα πανήγυρις». Ο Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιος έν, ου η αρχή· «Φαιδρά και παράδοξος η παρούσα πανήγυρις». Ο Θεοφύλακτος Βουλγαρίας έν, ου η αρχή· «Και μνήμη μεν δικαίου». Ο Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ο Παλαμάς δύω, έν μεν, ου η αρχή·

«Επί των μειζόνων η κατά ανθρωπίνην δύναμιν». Ἐτερον δε, ου η αρχή· «Ει εκ του καρπού το δένδρον γινώσκεται». Τα οποία πάντα μετέφρασεν εις το απλούν η εμή αδυναμία, ήτις εφιλοπόνησε και εγκώμιον ίδιον εις την εορτήν ταύτην, και οκτωήχους Κανόνας συνέθετο. Ἄπερ πάντα ευρίσκονται εις την ιεράν και βασιλικήν Μονήν του Χιλανταρίου. Και ο βουλόμενος ζητησάτω ταύτα. Και τούτο δε σημειούμεν, ότι ουκ ορθώς γράφει Μελέτιος ο Αθηνών ότι ήτον τόπος χωρισμένος εις τον Ναόν, οπου μόναι αι παρθένοι έμενον και συν αυταίς έμενε και η Θεοτόκος. Και αι μεν άλλαι παρθένοι εξήρχοντο μετά την απόλυσιν και επήγαινον εις τον οίκον αυτών. Μόνη δε η Θεοτόκος προσκαρτέρει εις τον Ναόν. Ου γαρ εις τον οίκον των παρθένων, αλλ' εις αυτά τα Άγια των Αγίων εισήλθεν η Θεοτόκος κακει έμενε τρεφομένη υπό Αγγέλου. Και αγκαλά τούτο εφαινετο άτοπον να εισέλθη γυνή εις το ενδότατον του Ναού, το φαινόμενον όμως αυτό άτοπον εδιώρθωσεν ο Ζαχαρίας. Είπε γαρ εις τον λαόν, ότι ο Θεός δείχνει εις το έμπροσθέν του κρεμάμενον λογείον, πως θέλει να έμβη η Παρθένος μέσα εις αυτά τα Άγια των Αγίων. Και ούτως έπεισε τον λαόν, και έστερξαν να εμβάση την Παρθένον εκεί. Ούτως ο Θεοφύλακτος Βουλγαρίας γράφει εν τω εις τα Εισόδια λόγω του, λύων θαυμασίως το παρά τισι φαινόμενον άτοπον της εις τα Άγια εισόδου της Θεοτόκου. Αφ' ου όμως η Κυρία Θεοτόκος εγέννησε τον Κύριον, εσυναρίθμησε ταύτην ο Ζαχαρίας ταις εν τω Ναώ προσκαρτερούσαις παρθένοις, ως Παρθένον ούσαν και μετά τόκον, διό και εφονεύθη. Ως λέγει ο Μέγας Βασίλειος εν τω εις την Χριστού γέννησιν λόγω.

Από το βιβλίο: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005. Εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού <http://www.snhell.gr>